

PIATA NEDEĽA CEZ ROK A

Dnešná stať evanjelia je priame pokračovanie Blahoslavenstiev, o ktorých sme uvažovali minulú nedeľu. V tejto stati sa Pán Ježiš priamo obracia najmä na apoštolov, keď hovorí, že sú soľou zeme a svetlom sveta. Všimnime si, že Pán Ježiš im nehovorí, „žeby mali byť“ alebo že „musia byť“ soľou a svetlom, ale hovorí, že už sú soľou a svetlom, a to preto, lebo sa stali jeho učeníkmi a pred svetom po zoslaní Ducha Svätého takto ohlasovali evanjelium po celom svete.

Lenže táto výzva neplatila len pre dvanástich apoštolov, ale pre všetkých – až do skončenia sveta – ktorí prijali, či príjmu evanjelium do svojho života. Tým, že človek prijme sviatosť krstu, tak sa stáva Ježišovým nielen bratom či sestrou, ale predovšetkým jeho učeníkom. To znamená, že takto prijal aj veľkú hodnotu od Pána Ježiša byť soľou, ale nadovšetko svetlom pre tento svet. Tu nám možno napadne myšlienka Pána Ježiša, ktorý na inom mieste povedal, že On je svetlom sveta. Tak, ako to je? Sú dve svetlá? Prirovnám to k našej najdôležitejšej planéte – k slnku. Slnko je zdrojom svetla pre celú slnečnú sústavu a nehovoriac, aký význam má pre našu planétu. Keď sa v noci pozeráme na bezoblačnú oblohu, tak vidíme veľké množstvo planét, ktoré vidíme preto, lebo svietia. No nesvietia samy od seba, ale svetlo, ktoré vidíme z nich, je odrazom svetla Slnka. Tým chcem povedať, že Pán Ježiš je takýmto zdrojom svetla a my, ktorí sme sa stali sviatosťou krstu jeho učeníkmi, sme svetlom živej viery, ktorú ako svetlo máme dávať tomuto svetu. Preto aj pre nás platí tá istá Ježišova výzva, že: „Vy ste svetlo sveta.“

A teraz je tu otázka: „*Ako sa má v praktickom živote uskutočňovať Ježišovo veľké svetlo pre okolitý svet v ktorom žijeme?*“ Môže to byť na jednej strane to, že budeme hovoriť o Ježišovi najmä tam, kde vidíme ľahostajnosť vo viere, či je to v rodine, v zamestnaní, v škole, ale musíme si pri tom uvedomiť, že to nesmie byť násilné a vnútené. Lenže Pán Ježiš nás upozorňuje na lepší a účinnejší spôsob apoštolátu vetou: „*Nech tak svieti vaše svetlo pred ľuďmi, aby videli vaše dobré skutky a oslavovali nebeského Otca.*“ To znamená, že dobrými skutkami privedieme ľudí k Bohu istejšie a bezpečnejšie ako slovami.

Uvediem na to príklad od francúzskeho spisovateľa, kňaza De Segúre, ktorý hovorím pri svätej omši vždy pútnikom na Hore blahoslavenstiev. Opisuje príbeh kňaza – farára mestečka Spicardie keď jedného dňa sa prechádzal po prázdnej, tichej ulici oblečený v reverende a v rukách mal breviár, z ktorého sa modlil. Ponorený do modlitby si nevšimol, že ho dohonili dvaja študenti elegantne oblečení do námorníckej uniformy. Keď ho dobehli, tak sa posmešne uškierali s poznámkami: „*Ty ešte veríš farárom? Ale, prosím ťa, kto by im veril, veď vodu kážu a víno pijú. Ja som od prvého prijímania nebol ani v kostole ani pri spovedi. Vieš, že ani ja?*“ Ako takto rozprávali, zrazu ich oslovil žobrák sediaci na chodníku opretý o stenu múru, ktorý ich prosil o almužnu. Študenti mu hodili drobné do nastavenej čiapky a znova si vzali na mušku kňaza keď hovorili: „*Skryme sa za tamto ten plot a pozorujme farára, ktorý mu určite nedá nič.*“ Keď kňaz prichádzal k žobrákovi, tak aj jeho oslovil s prosbou o almužnu. Kňaz zavrel breviár a začal hľadať po vreckách nejaké peniaze. Žobrákovi sa ospravedlnil, že by mu rád pomohol, ale nemá žiadne peniaze u seba. Tí dvaja študenti si robili naďalej posmešné poznámky: „*Vidíš, mal som pravdu, nič mu nedá, jeden držgroš. Takí sú farári.*“ Na to kňaz hovorí žobrákovi: „*Priateľu, máte len tieto špinavé a roztrhané nohavice?*“ „*Otče, nemám na chleba, nie na nohavice.*“ Kňaz položil breviár vedľa žobráka, prešiel do neďalekej autobusovej búdky, spod reverendy vyzliekol svoje nohavice a doniesol ich k žobrákovi so slovami: „*Priateľu, peniaze nemám, ale čo mám, to vám dám.*“ Vzal si breviár a odišiel domov. Na druhý deň ktosi zazvonil na fare. Kňaz otvoril dvere a pred

nimi stáli dvaja včerajší študenti, ktorí sa mu priznali, ako ho včera urážali a prosili ho nielen o odpustenie, ale aj o svätú spoveď.

Z toho môžeme vidieť, že ani desať kázní neurobí taký úspech ako jeden dobrý skutok lásky k blížnemu. Preto nám Pán Ježiš veľmi kladie na srdce, aby sme ľuďom svietili dobrými skutkami, vyplývajúcimi z našej praktickej viery. Nech nás k tomu povzbudia aj tí, ktorí svietili svetlom viery napríklad ako Matka Tereza z Kalkaty, Maximilián Kolbe, Albert Schweitzer a ďalší.

Milí priatelia, povzbudme sa dnes ku každodenným dobrým skutkom, keď aj malým, ale nech sú z lásky a nech odzrkadľujú Ježišovo svetlo do prostredia, kde žijeme.

Pripravil Martin Mojžiš, sprievodca pútnikov.